

CLAUDE BENET
Professor

EL GONG

‘Corona...virtus, Unita Fortior’

Pocs hauríem pogut imaginar el malson que estem experimentant. Recordo que més d’una vegada, comentant amb companys el rumb que Andorra anava seguint, els havia manifestat que, al meu parer, sols un element exterior, humà o circumstancial, ens podria fer baixar d’aquest pedestal on ens hem situat. No soc ni economista ni vident, però tot em semblava tan evident.

La fugida endavant d’Andorra, amb una acceleració desproporcionada amb la fragilitat del país, l’obertura de portes a tota inversió estrangera en detriment d’una prèvia consolidació de l’economia local, principalment basada en la qualitat i en la petita –gairebé molt petita empresa– ha fet que els lloguers d’establiments comercials i d’habitatges s’hagin convertit en un repte financer per a la majoria dels habitants d’aquest petit país. Hem asfixiat el país!

Tot bocí de terra es comercialitza, i el nombre d’agències immobiliàries, moltes ja franquícies foranes, han fet explotar els preus. És gairebé impossible trobar un pis de lloguer per menys de mil euros, i alguns ja s’enfilen a vergonyosos dos o tres mil euros. Quant al preu de venda d’un pis, difícil trobar-ne un en zona cèntrica, pel cap baix a menys de quatre cents mil euros. Aquesta tendència ja sembla... o semblava imparabile, crònica, al meu entendre, d’una explosió immobiliària i ciutadana. L’afany d’amuntonar cada cop més diners en mans d’uns quants en

detriment d’una majoria suposa un risc d’explosió social, a més de malmetre el paisatge. Per sort, potser, i tot i la desgràcia actual, el coronavirus podria ser un *corona-virtus*, una pausa, un moment de reflexió, una aturada i permetre que la ciutadania, molt passiva fins ara, esperant que es pugui sobreposar, certament amb molta dificultat, reflexionarà, reaccionarà i impulsarà els nostres mandataris a bastir una Andorra d’economia de creixement sostenible, lent però més segur, moderat, de proximitat, comptant amb els veïns,

Només un element exterior ens podia fer baixar del pedestal en què vivíem

per donar valor social, humà a la nostra terra, i no solament preu, i aquest valor pot simplement consistir, entre altres projectes, a desenvolupar una agricultura andorrana imaginativa i sostenible, donant valor als nostres camps i prats en lloc d’ocultar-ho tot sota ciment i asfalt, i sobretot, una merescuda consideració al treball per davant de l’especulació.

Si després d’aquest brot de coronavirus no canviem el nostre rumb serem imperdonables, tot i que ja se sap, la memòria és curta i l’humà és l’únic ésser que trabuca dues vegades amb la mateixa pedra. Però aquest cop ja ens podríem no aixecar mai més.